

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 11C/642/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4612209262
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Cambelová
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2014:4612209262.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice sudkyňou JUDr. Ľubicou Cambelovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 811 11 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy,

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Súd nepriznáva žalovanej náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca v podanej žalobe žiadal, aby súd stanovil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 175 eur z titulu majetkovej škody a 553,20 eur z titulu nemajetkovej ujmy. Žalobca v podanej žalobe uviedol, že navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa § 38 a nasl. zák.č. 233/1995 Z.z. súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 4061833 dlžníkom: O.A. U., A.. XX.X.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 241/2006. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresného súdu Topoľčany a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie pod č.XXXX*XXXXXX. Žalobca pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútene vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému bolo naposledy udelené poverenie na vykonanie exekúcie spísal dňa 11/18/2010 a podal postupom podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku exekučnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Žalobca legitímne očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite a teda, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. Nestalo sa tak, napriek tomu, že podaný návrh spĺňa všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené Exekučným poriadkom, resp. Občianskym súdnym poriadkom. V exekučnom konaní vedenom podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného od 1.9.2005 a podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 1.12.2006 je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná: nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti; si nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (v skutočnosti súd nemá inú legálnu možnosť, než o návrhu len na základe posúdenia osoby nového exekútora rozhodnúť a teda do konania nevstupujú iné informačné podnety a nevykonáva sa dokazovanie), nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. Žalobca tvrdí, že

v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietiahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp.zn. I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05). Žalobca poukázal na skutočnosť, že žalobca sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil ako porušenie jeho práv a spôsobenej škody, po doručení uznesenia exekučného súdu zo dňa 28.9.2011 o zmene súdneho exekútora (skutkový dej bol zavŕšený doručením uznesenia o zmene súdneho exekútora). Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktoré vyčísluje nasledovne: Žalobcovi vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. Žalobca vynaložil v tomto období: na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70 eur; na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur; na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50 eur. Na tomto mieste žalobca poukázal na skutočnosť, že zmyslom právnej úpravy zmeny súdneho exekútora obsiahnutej v ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku je zakotvenie možnosti zmeny exekútora na základe žiadosti najmä v snahe o dôsledné uplatňovanie zásady hospodárnosti v exekučnom konaní, ako aj o zabezpečenie ochrany oprávneného pri nečinnosti súdneho exekútora. Žalobca pristúpil k podaniu návrhu na zmenu súdneho exekútora po strate dôvery k exekútorovi, a to najmä pre jeho neefektívne a neúčinné postupy, ktoré nesmerovali k riadnej a včasnej ochrane oprávnených záujmov žalobcu (žalobca mal odôvodniteľné podozrenie vzniku škody na jeho strane). Keďže exekučný súd ostal aj po podaní návrhu na zmenu súdneho exekútora nečinný, musel obdobie nečinnosti prekryvať žalobca svojou aktivitou cielenou na udržanie bonity pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovaním exekútora a ďalších účastných orgánov. To predpokladalo aktívnu systémovú správu pohľadávky žalobcom. Na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur. Celkovo vynaložil žalobca vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom, a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu 175 eur. Táto suma by nezaťažovala žalobcu, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú dobu. Zároveň si žalobca uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa názoru žalobcu dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že nastanú účinky predpokladané ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a správnym postupom exekučného súdu dôjde k zámene súdneho exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu nasledovným rizikám: neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného; neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným; neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko insolvenčnej povinného. Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Žalobca uvádza aj ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy: a/ Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. b/ Úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové

omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov. c/ Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádza žalobca pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné priesťahy v súdnom konaní, je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený priesťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000 Sk, t.j. cca 663,88 eur. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 553,20 eur. Žalobca uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55,32 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu, teda 663,88 eur za rok: 12 mesiacov v roku = 55,32 eur za mesiac. Upozornil, že v danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 314 dní. V danom prípade sa žalobca domáha podanou žalobou náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Topoľčany. Žalobca postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaný však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagoval. Súd pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu podľa § 101 ods. 2 O.s.p. keďže boli riadne a včas predvolaní a nepožiadali o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd neprihliadol na žiadosť žalobcu a jeho právneho zástupcu o odročenie pojednávania, keď v žiadosti o odročenie pojednávania neuviedol právny zástupca žalobcu deň, keď sa o dôvode, pre ktorý navrhuje odročenie pojednávania dozvedel, pričom zo žiadosti nevyplýva, že oznámil súdu dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu, keď to, že na uvedený deň sú vytyčené pojednávania aj na inom súde v iných veciach, zrejme musel vedieť skôr, než 10.12.2014, keď ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania doručil súdu. Z písomného splnomocnenia daného žalobcom právnomu zástupcovi žalobcu v tomto súdnom konaní vyplýva, že súhlasí, aby si splnomocnená spoločnosť stanovila za seba zástupcu, a ak ich ustanoví viac, súhlasí, aby každý z nich konal samostatne. Písomná zmena tohto plnomocnenstva súdu predložená nebola. Zo žiadosti žalobcu nevyplýva, že by bol daný dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania.

Súd pojednával v neprítomnosti žalovanej podľa § 101 ods.2 O.s.p., nakoľko bola riadne predvolaná a nepožiadala o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe poukázala na nedostatky žaloby. Žalobca podľa nej nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody, nemajetkovej ujmy, atď. Nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Jednak žalobca namieta „nezákonné rozhodnutie“, v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote, ale zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe priesťahov. Z takto formulovaných žalôb nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje škodu, keďže v žalobách sa tieto tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu/titulov si uplatňuje svoj nárok. Čo sa týka uvádzaných priesťahov v konaní, v prvom rade je potrebné poznamenať, že žalobca neuvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie. Žalobca neuviedol, ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovanej, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné priesťahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti (t.z. či využil účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania). Judikatúra Ústavného súdu SR, konkrétne v náleze z 3. mája 2011, č.k. III. ÚS 69/2011-25, taktiež poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilanti bus iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak žalobca nekonal, je možné pripísať iba jemu. V druhom rade, žalovaná má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať priesťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Žalovaná poukázala na to, že dňa 23.04.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 bola okresnému súdu doručená predmetná žaloba, je zrejme, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Z citovaných ustanovení § 15

ods.1, § 16 ods.4 zák.č.514/2003 Z.z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí šiestich mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti (doručenia na príslušný orgán) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom (§ 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.) ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2 Cz 38/76, uverejnené pod publikačným číslom R 28/1978). Preto má žalovaná za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Zároveň žalovaná informuje súd, že napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi-po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Ministerstvu spravodlivosti SR bola doručená všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie a nebol ochotný priložiť ani príslušné návrhy na zmenu exekútora s dátumom doručenia súdu, uznesenia o zmene súdneho exekútora, dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o škode, doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, uviesť skutočnosť, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy/ústavné sťažnosti, ani doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, resp. jeho insolveniou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Vcelku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí, a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje nasledujúce všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: 1/nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/vznik škody, 3/príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v údajnom porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote žalovaná odkázala na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, pričom žalobca doposiaľ dôkazy potrebné pre posúdenie tejto otázky, predpokladané týmto ustanovením, nepredložil. K otázke nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote žalovaná uviedla, že všeobecným predpokladom na zmenu súdneho exekútora je žiadosť oprávneného na zmenu súdneho exekútora spolu s uvedením súdneho exekútora, ktorý má nahradiť pôvodného exekútora. V praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov (keďže súčasne s rozhodnutím o zmene súdneho exekútora exekučný súd rozhodne v tomto uznesení aj o trovách doterajšieho exekučného konania tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie u pôvodného exekútora) a o zaslanie príslušného exekútorského spisu za účelom realizácie povinnosti vyplývajúcej exekučnému súdu z ustanovenia § 44 ods. 9 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) (súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený). Žalovaná pripúšťa, že v niektorých jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu, najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť; v takých prípadoch exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora a súčasne postúpil novému súdnemu exekútorovi exekučný spis pôvodného súdneho exekútora. Odhliadnuc od uvedeného, v prípadoch podozrenia, že exekučný súd nekonal o návrhoch žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora, žalobcovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bezpochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch. Ak žalobca tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa ustanovenia § 415 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), keďže si nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na jeho majetku (keďže podľa tvrdenia žalobcu ku škode/nemajetkovej ujme malo dôjsť tým, že exekučný súd nerozhodol o

návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote). Okrem toho žalovaná poukazuje na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 16/02, ktorá konštatuje, že „Pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (porovnaj napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).“ Vzhľadom na povahu úkonu (rozhodnutie o zmene súdneho exekútora), zákonom ustanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobcu i nevyhnutnosť vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony (výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora a vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu a jeho zaslanie novému exekútorovi a rozhodnutie o trovách pôvodného exekútora), nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej zákonom považovať za zbytočné prieťahy, a teda za nesprávny úradný postup. Zároveň žalovaná poukazuje na ustanovenie § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku, z ktorého je zrejmé, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi. To znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie, s ohľadom na zachovanie kontinuity konania. K nesprávnemu úradnému postupu existenciou prieťahov v konaní, vzhľadom na skutočnosť, že žalobca na viacerých miestach svojho žalobného návrhu namieta prieťahy v konaní a z týchto tvrdených prieťahov odvodzuje svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy ako aj materiálnej škody, žalovaná v prvom rade poukazuje na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prieťahoch v konaní. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobca si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prieťahov v konaní nesplnil ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania a teda žalovaná vzhľadom na vyššie uvedené nepovažuje existenciu prieťahov v konaní za preukázanú. Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom v niektorých žalobách, k nesprávnemu úradnému postupu okresného súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009. V prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v tom, že okresný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula po troch rokoch od momentu uplynutia 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora. Vzhľadom na uvedené žalovaná vznáša námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora pred dňom 23.4.2009 (t. j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku). Podľa názoru žalovanej žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Podľa tvrdení žalobcu, tento vyčísliť uplatnenú škodu na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov ktoré spočívajú v administratívnych výdajoch, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch a výdajoch spojených so stratou času zamestnanca, a to bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov. Taktiež uvádza, že škoda zaťažila žalobcu výlučne v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie a správu informačného systému a administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Na tomto mieste je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že žalobca v žalobách neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. V tomto

smere žalovaná poukazuje na definície týchto kľúčových pojmov: skutočná škoda je trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech resp. nerozmnoženie majetku poškodeného, ktoré by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti, s ohľadom na pravidelný beh vecí. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku, žalovaná má za to, že žalobca doposiaľ neunesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk a zároveň žalovaná zastáva názor, že žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech, a teda logicky nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Ďalej žalovaná upriamuje pozornosť na skutočnosť, že žalobca by v tomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. V prvom rade žalovaná má za to, že žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala/vznikla žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej uplatnenie považuje žalovaná za účelové. Žalobca uvádza ako ďalšiu položku majetkovej škody „udržiavanie“ systému. Tu ide taktiež o činnosť, ktorú musí žalobca vykonávať na každodennej báze, najmä pri poskytovaní úverov v takom rozsahu, ako ich poskytuje žalobca, aby sa naplnil účel fungovania spoločnosti daného druhu. Spoločnosť, ktorá sa špecializuje na poskytnutie a vymáhanie úverov musí mať informačný systém. Požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti, je nesprávne a znovu účelové. V súvislosti s uvedeným, ako aj s paušálnou sumou na administratívne spracovanie urgencií exekučnému súdu a publikačné výdaje, je viac ako zrejmé, že si žalobca uplatňuje neprimerané čiastky (najmä s ohľadom, na skutočnosť, že väčšina uvádzaných zaslaných žiadostí o poskytnutie informácií sa mohla hospodárnejšie vykonať aj elektronicky). Na druhej strane, samotný zástupca žalobcu uvádza vo svojom stanovisku k žiadostiam o doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 02.07.2012, že „disponuje jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov v elektronickej forme (návrhy podával elektronicky v automatizovanom procese)“ a že, „návrhy boli spracované v elektronickej forme a súdom boli odoslané v tejto forme rovnako tak elektronicky“. Z tohto dôvodu žalovaná má znovu za to, že uplatňovanie nároku na majetkovú škodu je nepodložené a uplatňovať si 175,- eur paušálne za každého dlžníka je nielenže nadhodnotené, ale aj nepreukázané. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami/skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslovaniu škody zo strany žalobcu (ako tomu je podľa názoru žalovanej aj v tomto prípade) a preskúmanie predmetného nároku je znemožnené. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody žalobcu neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva či dôverných informácií, teda skutočností, ktorými žalobca exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. Na základe všetkých uvedených skutočností je žalovaná toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. V majetkovoprávných vzťahoch fyzických a právnických osôb štát nemôže byť univerzálnym ani singulárnym sukcesorom preberajúcim zodpovednosť za vzájomné záväzky týchto osôb, pokiaľ je možné uspokojenie týchto záväzkov dosiahnuť iným spôsobom. V časti žalobcovho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch poukazuje žalovaná na dve skutočnosti. V prvom rade, žalobca poukazuje na viacero nálezov Ústavného súdu SR, kde rozhodoval o poskytnutí finančného zadosťučinenia za zbytočné prieťahy. Je potrebné povedať, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 663,88 eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov, je nesprávna úvaha. Navyše, pri rozhodovaní Ústavný súd SR vychádzal aj z významu sporu pre žalobcu, pričom v tomto prípade ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ žalobca tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných nálezov Ústavného súdu SR, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. V druhom rade, je potrebné poznamenať, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu

spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Žalobca uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež žalobca neupresnil, v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu.“ Žalobca zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu žalovaná nemá za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Žalovaná akcentuje na potrebu zohľadnenia § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, ako aj ustanovenia § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. pri formovaní záveru o potrebe priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. o výške takejto náhrady. Po aplikácii uvedených ustanovení a percepcii skutkových okolností, na ktoré žalovaná v ďalšom texte poukáže, podľa žalovanej nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Žalovaná v tejto súvislosti upozorňuje a ako prílohu vyjadrenia k žalobe dokladá list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť pod č. JUST/A3/RM/kb D(2Oio)] 1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami žalobcu dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (Vec C-76/10). Žalovaná dáva do pozornosti celý text priloženého listu, pričom poukazuje príkladmo na niektoré výňatky. „Problémy v spojitosti s týmito praktikami sa týkajú predovšetkým skutočnosti, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia. Tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Jedným z osobitných aspektov je uplatňovanie nárokov zo strany nebankových inštitúcií, okrem iného prostredníctvom systematického využívania rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté, a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa.“ „Formulár zmluvy spoločnosti POHOTOVOSŤ s.r.o. navyše obsahuje časť s názvom Všeobecné podmienky poskytovania úveru (VP), ktoré sa odchyľujú od kogentných ustanovení na ochranu spotrebiteľa, a/alebo pomerne flagrantne znevýhodňujú spotrebiteľov vo viacerých dôležitých aspektoch, z ktorých niektoré uvádzame ďalej.“ „Celkové náklady úverov poskytovaných spoločnosťou POHOTOVOSŤ s.r.o., ktoré pozostávajú z úrokov a iných poplatkov, sa javia byť veľmi vysoké. Zdá sa, že prinajmenšom v niektorých prípadoch predstavujú náklady takmer 100 % ročne zo sumy získanej od spoločnosti POHOTOVOSŤ s.r.o. Najväčšiu časť poplatkov tvoria náklady na vypracovanie a uzavretie zmluvy o úvere, ktoré sa javia mnohonásobne vyššie ako poplatky, ktoré si účtujú banky.“ „Podľa bodu 6 VP je dlžník povinný zaplatiť v prípade nesplnenia zmluvných záväzkov sankciu vo výške 0,25 % denne, čiže 91,25 % ročne.“ Podľa bodu 8 VP dlžník môže splatiť veriteľovi dlžnú sumu pred termínom splatnosti, to ho však nezbaňuje povinnosti zaplatiť poplatok (95,6 % z úveru) v plnej výške.“ „Zásadným problémom je skutočnosť, že predmetné podmienky vylučujú uplatňovanie pravidiel na ochranu spotrebiteľa...“ Okrem vyššie uvedeného o negatívnej percepcii žalobcu verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov (napr. Spotrebiteľské centrum) svedčí napr. článok v denníku SME zo dňa 16.07.2012, ktorý prikladá žalovaná v prílohe svojho vyjadrenia. Z uvedeného článku napr. vyplýva, že žalobca obišiel zákaz vymáhať pohľadávku exekúciou. Z článku vyplýva aj nemenej významná skutočnosť, že Asociácia organizácií splátkového predaja, ktorá sa nestotožňuje s konaním žalobcu, vylúčila žalobcu zo svojich radov. Z popísaného je zrejmé, že žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Nie je možné opomenúť, že v takomto prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať akékoľvek podanie žalobcu, a to najmä v prípade návrhu na vykonanie exekúcie,

kde v prípade žalobcu automaticky nastáva zvýšené riziko ohrozenia alebo porušenia práva spotrebiteľa (povinného v exekučnom konaní). Uvedené má vplyv aj na otázku samotného posúdenia nesprávneho úradného postupu, keďže súdy v prípade posudzovania návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú a pod., s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S prihliadnutím na popísanú charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považuje žalovaná za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Súčasne v takejto situácii platí, že aj v prípade porušenia práva žalobcu už samotné konštatovanie porušenia práv musí byť považované za dostačujúce. Uvedené vylučuje možnosť priznania prípadného nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy voči štátu. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná zastáva názor, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúc ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcu neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť, nemôže byť podľa žalovanej žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a § 9 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., je zrejme, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je nevyhnutné okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu. Žalovaná je toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Žalovaná má skôr za to, že stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejme, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., považuje žalovaná žalobu za právne neopodstatnenú a žiada, aby Okresný súd Levice žalobu proti žalovanej v celom rozsahu zamietol a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania.

Súd sa oboznámil s písomnou žalobou, s písomným vyjadrením žalovanej, s písomnou reakciou žalobcu na výzvu súdu na predloženie písomného podania, s obsahom spisu Okresného súdu Topoľčany 12Er/413/2006, so znaleckým posudkom č. 1/2014, ktorý bol vypracovaný Ekonomickou univerzitou v Bratislave, Znaleckým ústavom Bratislava, Dolnozemska 1.

Súd na základe vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav:

Zo spisu Okresného súdu Topoľčany sp.zn. 12Er/413/2006 vyplýva, že v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Račianska 42/A, 831 02 Bratislava, IČO: 35807598, proti povinnej: O. U., A.. XX.X.XXXX, W. Š. XXXX/XX, XXX XX S. pre vymoženie 14.972 Sk s prísl., súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára, so sídlom P. Pázmaňa 49/3, 927 01 Šaľa. U súdneho exekútora sa vec viedla pod sp.zn. Ex 241/2006.

Podaním zo dňa 18.11.2010 podal oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora, v ktorom žiadal, aby súd poveril vykonaním exekúcie Exekútorový úrad JUDr. Rudolfa Krutého, Záhradnícka 60, 821 08 Bratislava. Vo výzve zo dňa 13.4.2011 Okresný súd Topoľčany uviedol, že oprávnený podal 18.11.2010 návrh na zmenu súdneho exekútora a zároveň vyzval súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára, aby súdu v lehote 10 dní oznámil, či si v danej veci uplatňuje trovy exekúcie a ak áno, aby súdu predložil ich vyčíslenie a presnú špecifikáciu a celý exekučný spis Ex 241/2006. Dňa 2.6.2011 bolo súdu doručené stanovisko súdneho exekútora JUDr. Ľubomíra Pekára, v ktorom vyjadril súhlas so zmenou súdneho exekútora a uplatnil si náhradu trov exekúcie v sume 144,41 eur.

Uznesením zo dňa 28.9.2011 č.k. 12Er/413/2006-38 Okresný súd Topoľčany rozhodol tak, že návrh na zmenu exekútora zamietol a z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že súd návrh zamietol z dôvodu, že exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú a následne bola zastavená a preto v tomto štádiu konania bolo bezpredmetné o uvedenom návrhu rozhodovať. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 29.2.2012 č.k. 26CoE/288/2011-56 uznesenie Okresného súdu Topoľčany č.k. 12Er/413/2006-38 zo dňa 28.9.2011 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konaie. Okresný súd Topoľčany rozhodol uznesením zo dňa 21.5.2012 č.k. 12Er/413/2006-65. Proti výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a proti výroku o zastavení exekúcie oprávnený podal odvolanie. Krajský súd v Nitre uznesením zo dňa 30.11.2012 č.k. 26CoE 85/2012-88 uznesenie Okresného súdu Topoľčany č.k. 12Er/413/2006-65 zo dňa 21.5.2012 potvrdil.

Zo znaleckého posudku č. 1/2014 vypracovaného Ekonomickou univerzitou v Bratislave, Znaleckým ústavom Dolnozemska cesta 1, 852 35 Bratislava vyplýva, že vypracovanie znaleckého posudku si objednal žalobca. Úlohou znalca je určiť výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov Slovenskej republiky v exekučných konaniach, a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prietrahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora. V znaleckom posudku sa uvádza, že výpočet škody určil zadávateľ znaleckého posudku na obdobie rokov 2009 - 2012. Výpočet škody obsahuje štyri základné časti: zvýšené mzdové náklady, náklady na tlač, náklady na úpravu informačného systému, náklady na telekomunikačné služby a poštovné. Znalecký posudok bol vypracovaný vo veci stanovenia majetkovej škody spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. V závere znaleckého posudku znalecký ústav uvádza, že na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné, telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., pričom táto je diferencovaná podľa jednotlivých typov žalôb nasledovne: Žaloby NZP a NP: v poradí položka a suma v eur na jednu žalobu: mzdové náklady 4,15, náklady na tlač 5,31, náklady na úpravu informačného systému 13,86, náklady na poštovné 3,01, náklady na telekomunikačné služby 4,43. Spolu 30,76 eur. Žaloby ZE: v poradí položka a suma v eur na jednu žalobu: mzdové náklady 5,07, náklady na tlač 5,31, náklady na úpravu informačného systému 13,86, náklady na poštovné 3,01 euro, náklady na telekomunikačné služby 4,43. Spolu: 31,68 eur. V znaleckom posudku je uvedená metodika a výpočet škody, výpočet zvýšených mzdových nákladov, náklady na poštovné, náklady na telekomunikačné služby, prepočet nákladov na tlač, prepočet nákladov na úpravu informačného systému, výsledná rekapitulácia.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d zák.č. 514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 18.11.2010 (deň doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora) do 28.9.2011 (deň rozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zák.č. 514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 18.11.2010 do 28.9.2011, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods.1 písm. a, zák.č. 514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 18.11.2010 do 28.9.2011, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods.1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 18.11.2010 do 28.9.2011, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zák.č. 514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 18.11.2010 do 28.9.2011, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 18.11.2010 do 28.9.2011, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o

väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len žiadosť) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 18.11.2010 do 28.9.2011, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 18.11.2010 do 28.9.2011, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák.č. 514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 18.11.2010 do 28.9.2011, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zák.č.514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 18.11.2010 do 28.9.2011, výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1 zák.č. 514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 18.11.2010 do 28.9.2011, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 19 ods. 3 zák.č. 514/2003 Z.z., v znení platnom a účinnom od 18.11.2010 do 28.9.2011, lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 44 ods. 8 zák. č. 233/1995 Z.z. v znení platnom a účinnom v období od 18.11.2010 do 28.9.2011, oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 9 zák.č. 233/1995 Z.z. v znení platnom a účinnom v období od 14.10.2009 do 4.3.2010, súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 8 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Súd pri rozhodovaní neprihliadol na námietku premlčania vznesenú žalovanou, nakoľko žiadosť o zmenu súdneho exekútora je z 18.11.2010, pričom žaloba na náhradu škody bola podaná na súde dňa 27.9.2012, t.j. ku dňu podania žaloby neuplynula trojročná premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák.č. 514/2003 Z.z.

Z podania žalovanej vyplýva, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody boli jej doručené 23.4.2012. Žalobu žalobca podal na súd 27.9.2012. I keď žalobca podal žalobu na súd pred uplynutím šesťmesačnej lehoty od dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, uvedená lehota už uplynula, nárok žalobcu uspokojený nebol, preto je možné v súdnom konaní o podanej žalobe v súčasnosti rozhodnúť.

Súd nepovažoval za dôvodné postupovať podľa § 43 ods. 2 O.s.p. a vyzývať žalobcu na odstraňovanie väd podania, nakoľko žaloba mala potrebné náležitosti.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu predpokladá súčasné splnenie troch podmienok: 1. nesprávny úradný postup, 2. vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému, 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je nutné súčasné splnenie všetkých týchto troch podmienok. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za splnenia uvedených podmienok možno priznať tomu, komu nemajetková ujma vznikla ako dôsledok nesprávneho úradného postupu takéhoto orgánu, a to ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením.

Za nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Škodu vo všeobecnosti možno chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je daná len vtedy, ak škoda vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom.

Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zák. č. 514/2003 Z.z. nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov, objektívnych súvislostí, v rámci ktorého jeden jav (príčina), vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda, majetková ujma, za ktorú je náhrada požadovaná. Vo vzťahu medzi konkrétnou ujmovou poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo, bezprostredne, predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí, ak je iba sprostredkovaný.

Za nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého vznikla žalobcovi škoda, žalobca považuje nevydanie rozhodnutia o žiadosti o zmenu súdneho exekútora do 30 dní od podania návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Topoľčany pod sp.zn. 12Er/413/2006. Žalobca poukázal na to, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že v uvedenom exekučnom konaní bol na vykonanie exekúcie Okresný súd Topoľčany poverený súdny exekútor JUDr. Ľubomír Pekár. O návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, ktorý bol doručený súdu 18.11.2010, v ktorom žiadal, aby na vykonanie exekúcie súd poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, Okresný súd Topoľčany rozhodol uznesením zo dňa 28.9.2011 č.k. 12Er/413/2016-38 tak, že návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol. Okresný súd Topoľčany rozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonnej lehoty ustanovenej v § 44 ods. 8 zák. č. 233/1995 Z.z. v znení platnom a účinnom v období od 18.11.2010 do 28.9.2011. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by po doručení mu návrhu oprávneného na zmenu exekútora bol súd nečinný. Súd pred rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho rozhodnutia oznámil súdnemu exekútorovi JUDr. Ľubomírovi Pekárovi, že oprávnený podal návrh na zmenu exekútora a požiadal ho, aby predložil vyúčtovanie trov exekúcie, ak si ich uplatňuje a požiadal ho o zaslanie exekučného spisu. Žalobca nepreukázal, že by zbytočné prietahy, na ktoré poukazuje žalobca, v súvislosti s vydaním rozhodnutia o zmene exekútora boli konštatované príslušným orgánom.

Súd zistil nesprávny úradný postup Okresného súdu Topoľčany, spočívajúci v tom, že Okresný súd Topoľčany rozhodol vo vyššieuvedenej exekučnej veci o návrhu na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonnej lehoty ustanovenej v § 44 ods. 8 zák. č. 233/1995 Z.z. v znení platnom a účinnom v období od 18.11.2010 do 28.9.2011. Samotná skutočnosť, že súd nerozhodol o návrhu na zmenu

súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote, neznamená, že oprávnenému vznikol automaticky nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy.

Žaloba uviedol, že mu vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. Poukázal na to, že vynaložil v tomto období: na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,- eur; na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur; na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- EUR. Uviedol, že exekučný súd ostal aj po podaní návrhu na zmenu súdneho exekútora nečinný, musel preto obdobie nečinnosti prekryvať žalobca svojou aktivitou cielenou na udržanie bonity pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovaním exekútora a ďalších účastných orgánov. To predpokladalo aktívnu systémovú správu pohľadávky žalobcom: na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- EUR. Celkovo vynaložil žalobca vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom a to výlučne vplyvom nesústreďenej činnosti exekučného súdu márne sumu 175,- eur. Táto suma by nezaťažila žalobcu, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú dobu. Žalobca v konaní nepreukázal, že práve v období od 18.11.2010 do 28.9.2011 a práve v súvislosti s tým, že súd nesprávne úradne postupoval v uvedenom exekučnom konaní nedodržaním zákonnej lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora, vynaložil žalobca ním uvádzané náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom, administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Činnosť, ktorú v súvislosti s vynaloženými nákladmi žalobca uvádza, je opísaná bez bližšej konkretizácie, pokiaľ ide o správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému, udržiavanie a správu informačného systému, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom, takže nie je možné posúdiť nutnosť vynaložených nákladov súvislosti s touto činnosťou. Pokiaľ ide o činnosť, ktorú v súvislosti s vynaloženými nákladmi žalobca uvádza ako administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde vznik týchto nákladov a vykonanie týchto činností v tomto exekučnom konaní žalobca nepreukázal. Žalobca súdu predložil znalecký posudok č.1/2014, ktorým preukazoval výšku škody, ktorý sa však nevzťahuje konkrétne na vyčíslenie škody v uvedenom exekučnom konaní a je vypracovaný na základe požiadavky zadávateľa na výpočet škody, ktoré zadávateľ znaleckého posudku určil na obdobie rokov 2009 - 2012, teda za obdobie presahujúce aj trvanie predmetného exekučného konania. Súd sa bližšie nezaoberal výškou škody vyčíslenou v znaleckom posudku č. 1/2014, nakoľko žalobca nepreukázal, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu v exekučnom konaní vznikla žalobcovi škoda.

Žalobca uviedol, že si uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy s poukazom na to, že nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil oprávnené záujmy žalobcu nasledovným rizikám: nastalo riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným; riziko insolvenčnej povinného. Akokoľvek, náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Žalobca uvádza aj ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy: Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Úplne zbytočné a právne nezodpovedajúce časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj

zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca nepreukázal vznik ním tvrdenej nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu. Skutočnosť, že súd v exekučnom konaní rozhodol po uplynutí zákonnej lehoty stanovenej na rozhodnutie súdu o zmene súdneho exekútora nemohlo žalobcu vystaviť vzniku rizík zániku povinného, zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenčii povinného, pretože až do právoplatnosti rozhodnutia o zmene súdneho exekútora, súdny exekútor dovtedy poverený súdom, bol povinný vykonávať všetky úkony smerujúce k vymoženiu pohľadávky oprávneného. Žalobca konkrétne neuviedol, v čom malo ovplyvniť nedodržanie zákonnej lehoty na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora v tomto exekučnom konaní, ďalšie podnikateľské postupy žalobcu, spôsobiť neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, zánik podnikateľských plánov, zánik ďalších plánovaných aktivít žalobcu, čoho sa tieto týkali.

Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne, už nepreukázaním vzniku škody a nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Topoľčany v uvedenej exekučnej veci a vznikom škody a nemajetkovej ujmy je daná zodpovednosť žalovanej za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Nie je z uvedených dôvodov daná zodpovednosť žalovanej za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu, ktorých náhradu si žalobca od žalovanej v podanej žalobe uplatňuje. Súd preto žalobu zamietol v celom rozsahu.

Podľa 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 O.s.p., ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalovaná mala v konaní úplný procesný úspech a uplatnila si právo na náhradu trov konania. Trovy konania žalovaná nevyčísli, a to ani v lehote do troch pracovných dní od vyhlásenia rozsudku a zo spisu jej žiadne trovy ku dňu vyhlásenia rozsudku nevyplývajú. Súd v tomto prípade nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania žalovanej v rozsudku, ktorý súd vyhlásil a ktorým sa konanie končí a preto súd náhradu trov konania žalovanej s poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia nepriznáva.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní, od dňa jeho doručenia, na Okresnom súde Levice, v dvoch písomných vyhotoveniach.

V odvolaní má byť uvedené, ktorému súdu je určené, kto ho podáva, ktorej veci sa týka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha, musí byť podpísané a datované.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.